

BARIŞ

Cuma günü bitmişti. Yine sıkıcı bir haftayı geride bıraktım. Derslerden çok bunalmıştım. Eve geldiğimde babamın verdiği haberle çok mutlu oldum. Babam Çanakkale Şehitliğine gideceğimizi söyledi. Çanakkale Şehitliğine gitmeyi uzun zamandır bekliyordum. Yola koyulduk, babam bir saatlik yolumuzun kaldığını söyledi. Çok heyecanlıydım, gelmiştik. Mezarların arasında geziniyordum. Bir mezar gözüme takıldı ve onun yanına gittim.

Şehidin adı Barış'tı. 16 yaşında ölmüş bir şehitti. Barış'ın yanına gelince sanki içimde bir şeyler yaşıyormuş gibi oldu. Mezarının taşına oturdum ve gözlerimi kapattım.

Birden kendimi savaşın ortasında buldum ve yanımda da Barış vardı, birlikte savaşıyorduk. Düşmanlara kurşunu tek tek, çok düzgün bir şekilde atıyorduk. Birden bire Barış'ı sol kolundan vurdular. Yere düştü, "İyi misin?" dedim. Cevap alamadım, Barış ayağa kalktı ve savaşımaya devam etti. Barış bu seferde sağ kolundan kurşun yemişti. Yere yıkıldı.

Yanına gittim "İyi misin? İyi misin?" diye başında bağıırıyordum. Bana döndü ve, "Bu savaşların hiç birine gerek yok. Ülkemizdeki gençler okuyarak gelişirse bu savaşlar yaşanmaz ve bu kadar kan dökülmez." dedi.

Çok etkilenmişim o sözlerinden. Ağlamaya başladım ama şu an ağlamamalı ve savaşımaya devam etmeliydim. Babam yanıma gelmiş bana sesleniyordu o an rüyadan uyanmış gibi oldum.

Babam, "Ne yapıyorsun burada?" dedi.

"Barış'la birlikte düşmanları öldürüyorduk ama o öldü." dedim ve ağlamaya başladım. Barış beni çok etkilemişti. Babam kafamı tuttu. Kafamı okşadı ve, "Geçti sakın ol. Bu vatan bu gençler sayesinde bu kadar güçlü." dedi. Eve dönmüştük. Ben Barışın sözlerinden çok etkilenmişim ve artık derslerime çalışıyordum. Kitap okuyarak kültürümü geliştireliyordum.

Umut ÖZTÜRK 9/A